

OPENINGSWOORD

*De genade van de Heer Jezus Christus,
de liefde van God onze Vader
en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. AMEN.*

Hoe gaan wij om met het verschil tussen mensen?
Hoe gaan wij om met grenzen die mensen verdelen en opsplitsen?
Jezus' houding is voor ons een wegwijzer.
Hij staat open voor de ander,
voor ieders verhaal en verlangen.
Hij laat zich raken door het vertrouwen dat Hij ontmoet.
Laten wij ons dan met geloof voor God plaatsen
en vragen wij om Zijn aandacht en vergeving.

1e lezing Jes 56, 1.6-7 (*De vreemdelingen breng Ik naar mijn heilige berg*)
2e lezing Rom 11, 13-15.29-32 (*God kent geen berouw over zijn gaven*)
Evangelie Mt 15, 21-28 (*Vrouw, ge hebt een groot geloof*)

HOMILIE

“In die tijd trok Jezus Zich terug naar de streek van Tyrus en Sidon.”

Jezus trekt Zich terug uit het Joodse land, uit het heilig land, en gaat naar het land der heidenen, het onheilig land, het land van Tyrus en Sidon. Het moet dus al heel erg zijn geweest als Jezus zich terugtrekt naar die streek. Het was dan ook erg. Zijn geloofsgenoot en voorloper Johannes de Doper was vermoord en Hij had al een paar hevige twistgesprekken met de schriftgeleerden achter Zich. U kan dan wel begrijpen dat Jezus Zich eens wil terugtrekken. Maar in plaats van de rust op te zoeken, trekt Hij de grens over en gaat naar de aartsvijanden van Israël, Tyrus en Sidon. Twee steden in Zuid-Libanon.

Vanuit het Oude Testament weten we dat de zonen van de koningen van Tyrus en Sidon telkens probeerden te huwen met de dochters van de koningen van Israël. Door die huwelijken kreeg de afgodendienst steeds weer vaste voet in Israël, in het heilig land. Daardoor schond het joodse volk hun verbond met God en dat gaf Tyrus en Sidon altijd enorm veel leedvermaak. Ze hadden er dan ook veel plezier in wanneer het joodse volk werd veroverd en twee maal in ballingschap werd gedeporteerd. Dat kwam hun goed uit, want dan konden ze het weerloos achtergebleven Jeruzalem leegplunderen. Dat was de verhouding tussen Tyrus, Sidon en Israël en in die wespennest trekt Jezus Zich nu terug.

Een Kananeese vrouw treedt Hem tegemoet en roept luid: *“Heb medelijden met mij – Kyrie Eleison”*. Jezus keurt haar geen woord waardig. Het verbaast ons, zo menen we Jezus toch niet te kennen? De vrouw voelt zich echter niet gekwetst door Zijn afkeuring. Haar volk heeft de Israëlieten immers eeuwenlang hooghartig en ‘honds’ behandeld.

Zoals steeds zijn de leerlingen van Jezus er als de kippen bij om te zeggen wat Hij moet doen: ‘Stuur ze maar weg, we willen hier geen scène’. Ook zij worden door Jezus genegeerd. Als motivatie legt Hij uit wat ten grondslag ligt aan heel Zijn doen en laten: de verlorenen van Israël te redden en dat heeft Hem al genoeg problemen opgeleverd!

De vrouw gaat echter door, zoals ze dat in het Oosten goed kunnen. Ze knielt voor Hem neer – ze maakt haar dus klein – en spreekt Hem aan met de Godsnaam: *“Heer, help mij!”*

Jezus wijst haar voor de tweede keer af: *“Het is niet goed, het brood dat voor de kinderen bestemd is, aan de honden te geven.”* Nu zijn wij niet meer verbaasd, maar gewoon gechoqueerd. Hoe kan Jezus nu zoiets zeggen? Is dat niet gewoon beledigend? Maar de vrouw heeft er minder last van dan wij. Ze laat haar niet doen. Ze kaatst de bal onmiddellijk terug: ‘Honden? Inderdaad als honden, honds, hebben wij uw volk behandeld, net wat U zegt, Heer, maar: *“de honden eten immers toch ook de kruimels die van de tafel vallen.”*

Een meesterlijke reactie! Ze neemt Jezus’ taalgebruik over, ze laat het zich zeggen, dat van die honden, ze gaat niet op haar strepen staan, maar ze valt op haar knieën, ze geeft toe en bekent schuld voor heel haar volk. Haar manier van doen werkt zo ontwapenend, dat Jezus erdoor wordt geraakt. Zij is als de arme Lazarus voor de deur van de rijke vrek, maar hier staat zij voor de deur van de goddelijke barmhartigheid en de sleutel ervan zit in haar hart. Haar volhardend geloof en ontwapende houding opent die deur: *“Vrouw, ge hebt een groot geloof! Uw verlangen wordt ingewilligd.”*

Het moge duidelijk zijn, Jezus is niet aan natuurlijke grenzen gebonden, maar wel aan de grenzen van ons eigen geloof. Hoe groter dat geloof, hoe welwillender God ons tegemoet komt. Het geloof is nu eenmaal sterker dan iedere afwijzende macht. Het geloof is zelfs sterker dan de dood. Dat mogen we nu uitzingen in het Credo.